

HELENE N.

ULTIMA ZI

SKULLSEED
Timisoara, 2019

— Jarryd...

— Vreau să fiu singur, bine? Lasă-mă acum.

Îmi întorc ușor capul spre ea și o privesc. Îi întâlnesc chipul îndurerat și mă simt imediat copleșit de prea multe emoții.

— Nu ai nevoie să fii singur, dragul meu. Lasă-ne să te ajutăm.

Cuvintele ei reușesc să mă atingă, dar nu aşa cum și-ar dori ea. Doar mă aprind de nervi și mă ridic hotărât din pat, luând-o atât pe ea, cât și pe mine prin surprindere, atunci când îi trântesc ușa în față și o să încui în urma mea.

Mama renunță din nou, iar acum este liniște. Aceeași liniște de până acum.

Sunt deja obosit și sătul de încercările tuturor de a mă ajuta, însă într-un moment scurt de luciditate, mă gândesc serios la cuvintele ei. Oare chiar are dreptate? Poate că într-adevăr nu mai am nevoie de singurătate sau de toată durerea și suferința. Poate că am nevoie de un singur lucru.

De răzbunare.

Și nu îi găsesc vreun sens, însă știu că doar ea îmi mai poate vindeca rănilor adânci. Sunt conștient că toate aceste gânduri mi-ar putea ucide demnitatea, chiar și personalitatea ce mi-a mai rămas, însă vreau să simt gustul răzbunării ca pe o iluzie a ameliorării durerii.

J merită ca răzbunarea să îmi curgă prin vene în locul săngelui. Merită ca eu să încerc, deși am îndoieri în privința asta.

Dar oare chiar meriți, J? Să îmi sacrific și ultima fărâmă de integritate pentru o simplă amintire?

Merită efortul? Să mă răzbun pe singura persoană care mi-a făgăduit să trăiesc fără tine?

Răzbunare.

Moarte.

Iad.

Rai.

Nu merită. Sau da?

De ce aș alege durerea în locul nedurerii? De ce nu aș alege să nu mai simt nimic?

De ce, J?

Capitolul 1

Ultima zi de liceu și prima zi dintr-o vacanță mult prea lungă și agonizantă. Nu știu cum ar trebui să mă simt acum, dar sub nicio formă nu sunt la fel de entuziasmată ca și prietena mea Lilly, care din secunda terminării ceremoniei, mi-a tipat cu toată puterea plămânilor săi, că abia așteaptă să mergem la petrecerea lui Travis. Nu era nimic entuziasmant în asta, ținând cont de faptul că singurele lucruri la care eu mă gândeam, erau cum să-mi încep temele de vacanță mai repede și cum să evit cele două persoane cu care locuiam sub același acoperiș.

Și în plus, cu ce ar fi schimbat acea petrecere râvnită, starea mea de acum? Am optprezece ani, nu am fost niciodată sărutată, iar asta oricum nu se va schimba prea curând și clar nu datorită petrecerii. Nu am avut nici măcar un iubit pe care să-l las să mă sărute. De fapt, nu a existat niciun băiat care să mă facă să-mi doresc acel sărut.

Nu a existat nimic până acum. Nu de când totul s-a schimbat, iar noua Everly i-a dat pe toți din jurul ei la o parte, cu toate că Lilly a fost singura excepție. Și poate și doamna Hanks.

Am avut multe argumente să-i spun prietenei mele care a încercat din răsputeri să mă convingă că aveam să-mi întâlnesc jumătatea la acea petrecere, stând într-un colț și rezolvând ecuații, însă într-un moment de pură nebunie, am acceptat. Și am făcut-o doar pentru ea, căci de data asta nu mai aveam nicio scuză plauzibilă. Și în plus, poate că îmi era permis să nu mă mai ascund în spatele matematicii, cel puțin pentru o seară.

— Ce faci acum? o aud tipând în spatele meu și mă întorc spre ea, dând simplu din umeri. Vin pe la tine să ne pregătim? mă întreabă mult prea veselă pentru starea mea de acum, dar oricum nu mă așteptam ca Lilly să o lase baltă atât de ușor.

— Trebuie să merg la doamna Hank azi, îmi amintesc și îi răspund imediat.

— Atunci, după?

— Te aștept pe la șapte, ok?

Îi fac scurt cu mâna și urc în mașină, îngrozindu-mă de gândul că voi ajunge acasă și nu voi mai putea folosi scuza cu învățatul pentru a scăpa de toată drama. Îmi trântesc capul de volan și aproape urlu de durere în urma contactului. Mă uit la Lilly cum dispără printre mașinile de pe stradă și oftez înainte să pornesc motorul și să mă îndrept spre acea casă.

După un sfert de oră, parchez și mărâi nervoasă când văd și celealte două mașini parcate, semn că sunt amândoi acasă. Nici nu intru bine că și sunt întâmpinată de zâmbetul ei fals și aproape fug rupând pământul când îi văd brațele întinse cum se apropie prea mult de mine. Îmi mușc limba până aproape îmi dau lacrimile și o las pe femeia din fața mea să mă strângă în brațele ei străine și reci.

— Felicitări, draga mea! îmi spune, în timp ce mă blochează în strânsoarea ei.

— Felicitări, fata mea, îl aud și pe tata și îl văd îndreptându-se spre noi.

— Am vrut să te felicităm după festivitate, dar ai dispărut.

Dezamăgirea din glasul ei mă face să vreau să vomit la propriu, dar totuși reușesc să îmi păstreze calmul și să îmi concentrez atenția asupra tatălui meu.

— Vă mulțumesc că ați venit, le spun simplu și mă îndrept spre camera mea, fără să le mai dau ocazia să îmi mai spună altceva.

— Nu mănânci? mă întrebă tata și încremenesc când îl văd cum o sărută scurt pe blonda falsă pe obraz.

— Nu mi-e foame, îi răspund dezgustată. și oricum trebuie să plec la doamna Hank, îi spun și de data asta chiar nu mai aştept să îmi mai spună niciun cuvânt.

Mă schimb de haine și, fără să îmi mai pese acum de duș, doar mă îmbrac în altele mai comode. Știu că este prea devreme pentru a merge la ea, dar prefer să stau pe acel hol rece și pustiu, aşteptând, decât să le mai dau vreo ocazie să mă chemă să stau cu ei.

Ies ca o furtună din camera mea și le fac cu mâna în timp ce ies pe ușă. Încerc să șterg cât mai repede acea imagine în care tata o îmbrățișează pe scorpiu pământului și pornesc grăbită spre mașina mea. Drumul scurt până la doamna Hank nu

îmi permite să mă destind prea mult, iar faptul că trebuie să stau pe acel hol și să fierb în suc propriu, mă înnebunește.

Intru în clădirea bine cunoscută și întâlnesc acei doi ochi calzi care mi-au fost liniștea de care am avut nevoie în ultimii ani.

— Ever, ai venit mai devreme? mă întrebă cu glasul ei fin și mă calmez imediat.

— Bună ziua! Da, nu aveam ce să fac pe acasă și...

— Hai să intrăm, mă întrerupe și casc ochii la ea.

— Sunteți liberă?

— Azi e ziua ta norocoasă, îmi răspunde și mă lasă să intru prima în biroul ei.

Ca de obicei, iau loc pe canapeaua confortabilă și încep să îmi frământ degetele, care par mult mai interesante acum.

— Și, ultima zi de liceu, nu?

Îmi ridic privirea și îi întâlnesc ochii ce mă privesc delicat și totuși îngrijorați. Îmi doresc mai mult ca niciodată să încep să vorbesc fără oprire. Probabil aş speria-o dacă aş începe să îmi dau drumul la gură. Niciodată nu am spus ceva din propria mea inițiativă. A încercat de foarte multe ori să mă facă pe mine să vorbesc și să mă descarc. Multe ședințe am stat pur și simplu și ne-am uitat una la cealaltă, fără să scoatem niciun sunet. În cele din urmă a înțeles și a cedat, încercând să mă tragă ea de limbă. Nu știu exact ce anume mi-a plăcut la ea și de ce am continuat să vin aici. Practic, nu am reușit niciodată să îmi descarc sufletul și să îmi expun pe tavă toate gândurile și nemulțumirile. Poate doar privirea ei caldă și aerul familiar m-au făcut să prind drag de ea. De fiecare dată reușește să mă calmeze, deși nu i-am recunoscut asta niciodată. și ce ador la ea, este faptul că de mult am încetat să o mai consider psihologul meu. Chiar și aşa, în tacerea mea totală, o consider o prietenă care a reușit cât de cât să mă facă să scot două vorbe despre tot ce mă frământă.

— Cum ești? mă întrebă calmă și se aşază pe fotoliul din fața mea.

— Nu prea bine, recunosc, iar ea pare la fel de surprinsă ca și mine de sinceritatea mea. De fapt, nu fac bine deloc, continuu fără să îi dau ocazia să îmi mai pună alte întrebări. Nu

Respectătorul său

prea mă bucură ultima zi de liceu, știți? Astă înseamnă că în toată vacanță de vară nu o să am nicio ocupație și voi fi nevoită să o văd în fiecare zi. O urăsc! O urăsc, așa cum nu am urât pe nimeni. Îmi este aşa dor de mama. Și de fiecare dată când tata o privește, mi se întoarce stomacul pe dos. Știu că sunt o egoistă și că ar trebui să mă gândesc la el, dar parcă totul s-a petrecut prea repede. Mă duc în fosta cameră a părinților mei și încă îi simt miroslul cum plutește în aer, iar el..., el deja are planuri mari cu acea femeie. Și sunt iritată, și nervoasă, și o urăsc pentru că se comportă atât de frumos cu mine. Și știu că e falsă. Nu știu dacă urmărește doar banii tatălui meu sau îl și place în felul ei, dar cum poate dormi noaptea, știind că a intrat în viața noastră încercând să o înlocuiască pe mama?

— Everly, dar...

— Și diseară merg la o petrecere și sunt panicată rău! Lilly mi-a spus azi că sunt prea obsedată de învățat, iar într-un fel are dreptate. Și părea atât de încântată pentru că am acceptat, încât mi-a spus că poate îmi voi găsi și eu pe cineva acolo. Iar asta mă sperie. Mă îngrozește, pentru că ideea de a merge la acea petrecere chiar îmi surâde. Chiar îmi doresc să mă disprez și să întâlnesc pe cineva. Nici măcar nu am fost sărutată până acum. Și e frustrant. Am opt prezece ani și nici măcar nu știu cu ce se măñâncă lucrurile asta. Dacă mă întrebăți ce știu despre iubire, știu doar să vă spun că pentru mine iubirea înseamnă mama și tata. Iubirea lor te lăsa fără aer. Îi priveai și te topeai instantaneu. Modul în care tata se uita la mama era pur și simplu de nedescris. Modul în care mama îl mângea de fiecare dată pe obraz și apoi îl săruta fin pe buze, te făcea să îți dorești să întâlnești pe cineva exact aşa cum erau ei doi. Și mi-e aşa dor de ea. Au trecut deja trei ani și poate pentru unii înseamnă mult, dar nu și pentru mine. M-am ascuns în spatele matematicii și a cărților și m-am izolat de toată lumea, încercând să umplu golul ei. Dar adevărul este că nu mi-a ieșit. Și doare. Lipsa ei doare teribil.

Am răbufnit pentru prima oară în cei doi ani de când o cunosc, iar șocul i se citește pe toată fața. Și o înțeleg, pentru că în acest moment și eu mi-aș face cruce din cauza destăinuirii mele.

— Draga mea, îmi șoptește atât de cald și abia îmi controlez lacrimile ce îmi inundă deja ochii.

— Îmi pare rău, îi spun imediat și mă ridic de pe canapea. Vă supărați dacă plec?

Știu că acum sunt o lașă, după ce am avut curajul să îi spun tot ce aveam pe suflet, însă nu mă simt pregătită să ascult și răspunsurile ei.

— Aș fi vrut să mai stai ca să putem vorbi, dar bine, cum dorești. Atât timp cât îmi promiți că ne vom vedea săptămâna viitoare, da?

— Promit, îi răspund și ies pe ușă cu vitează.

Îmi sterg lacrimile de pe obrajii și mă îndrept hotărâtă spre mașina mea. Știu că până și mama este dezamăgită de mine pentru că am fugit așa, însă este suficientă toată durerea pe care o simt acum, ca să o mai pot asculta și pe doamna Hank cum încearcă să îmi spună că totul va fi bine. Știu că asta e meseria ei și deși uneori nici ea nu mă privește ca pe o simplă pacientă, nu sunt în stare să o ascult. Nu și de data asta.

Nici nu știu când ajung în fața casei lui Lilly, dar oricum e singura mea variantă. După acea confesiune, să merg și să îi văd pe cei doi ar fi mult prea chinitor. Iar Lilly este singura mea prietenă. I-am mărturisit câteva lucruri de-a lungul timpului și știu că în acest moment doar ea mă mai poate scoate din starea asta.

— Nu pot să cred! o aud tipând.

Aleargă ca o nebună spre mine. Nu pot să nu zâmbesc și o las să mă strângă încă o dată în brațele ei mult prea puternice pentru o fată.

— Cine ar fi crezut că însăși Everly Banks va veni la mine, dornică să ne pregătim pentru o petrecere? mă întrebă veselă și mă târăște spre casă.

— Nu ăsta e motivul pentru care am...

— Doar taci și lasă-mă să mă bucur de asta! mi-o taie imediat și mă bufnește râsul.

— Ce fac ai tăi? o întreb și cercetez încăperea.

— Sunt plecați amândoi. Îți dai seama? Aș fi putut să dau eu acea petrecere de sfârșit de liceu, dar nemernicul de Travis mi-a luat-o înainte. Mă urăsc pentru că niciodată nu știu când părinții mei sunt nevoiți să plece cu afacerile lor. Slavă cerului că au reușit măcar să vină la festivitate.

— Slavă cerului, o imit amuzată, iar ea își dă ochii peste cap.

Ne petrecem următoarele ore uitându-ne la filme și făcând ceea ce facem noi de obicei, mai puțin învățatul și temele. Și trebuie să recunosc că se simte bine asta. În sfârșit pot respira ușurată că nu avem ceva de scris și că nu suntem nevoie să renunțăm la filme. Și ce mă șochează și mai tare, este faptul că nu m-aș fi așteptat niciodată să și gândesc acest lucru.

Cu două ore înainte de a pleca de acasă nu scap de minutul ritual al ei de a ne pregăti. Mă simt mai rău ca la circ, dar din fericire nu protesteză atunci când refuz machiajul și hainele ei sumare care expun prea multă piele.

Evident că nu scap de protestele ei atunci când plecăm cu ambele mașini și probabil va umple mâine dimineață un caiet întreg cu înjurături ce îmi sunt adresate. Însă nu o pot lăsa să mergem cu o singură mașină. Vreau să mă simt eu sigură că pot pleca oricând îmi doresc.

Și exact cum mă așteptam, după o nici jumătate de oră, Lilly e de negăsit. M-a lăsat singură în mijlocul sălbăticiei și doar ea știe unde a dispărut. Urăsc când face asta, deși nu o pot învinovăți. Eu sunt cea asocială care are o singură prietenă și abia schimbă două vorbe cu alți colegi.

Mă uit ca o fraieră prin încăpere, căutându-l pe el, cel care stă pîtit într-un colț, rezolvând ecuații. Încep să râd singură, ca o fraieră, căci pentru o secundă, chiar am sperat că îl voi găsi.

Îi trimit un mesaj preietenei mele în care o informez că am plecat și îi urez distracție plăcută. Faptul că seara asta nu a ieșit aşa cum credeam mă întristează puțin, dar oricum nu mă așteptam ca eu să fiu în stare să mă distrez. Nu atunci când nu vorbesc cu nimeni și nu îndrăznesc oricum să o fac.

Îmi scot cheile mașinii din geantă și dau să ies pe ușă, dar fac câțiva pași înapoi când ploaia rece mă atacă imediat. Grozav! Asta este modul cuiva de a-și bate joc de mine? Tot ce vreau e să plec de aici, nu trebuie să fiu și udată din cauza asta.

Renunț la făstăceală și, fără să îmi pese că ploaia mă va uda în câteva secunde până la piele, alerg spre mașină. Pornesc ușor la drum și îmi activez atenția distributivă pentru a reuși să ajung întreagă acasă. Urăsc să conduc pe ploaie și mă îngrozește faptul că este întuneric afară.

Probabil și un melc m-ar întrece în acest moment, însă nu pot decât să înjur în gând faptul că Travis locuiește atât de departe. În acest moment chiar încep să regret că am plecat de la petrecerea aia stupidă. Ar fi trebuit măcar să aștept să se opreasă ploaia, dar de unde era să știu că va începe și mai tare?

Pornesc radioul și las muzica să mă relaxeze. Ștergătoarele mașinii abia fac față, iar dacă drumul nu ar fi luminat, aş lua-o la sănătoasă de pe podul ăsta și aş cădea direct în apă.

Atenția îmi este atrasă de o persoană ce merge hotărâtă prin potopul ăsta infernal. Îi transmit mintal păreri de rău pentru faptul că este nevoită să meargă pe jos prin uragan și încerc să îmi văd de drum, însă frânează brusc când văd cu propriii mei ochi ce are de gând să facă. Nu reușesc să văd prea clar dacă persoana este un bărbat sau o femeie, dar faptul că tocmai ce a pășit pe partea cealaltă a balustradei mă îngrozește. Din instinct, cobor din mașină și încep să alerg ca o nebună. Nu știu ce fac, sau de unde am curajul să mă apropii de persoana asta necunoscută, dar nu pot asista la aşa ceva și nici prin gând nu-mi trece să mai plec acum. Mă opresc la câțiva metri în spate. Deși ploaia abia îmi permite să mai văd ceva, reușesc să îmi dau seama că persoana este un băiat.

Ești tu!

Tu, care în acest moment stai agățat de balustradă și eşti la un singur pas de a sări.

Picioarele îmi înțepenesc. Nici măcar nu știu ce ar trebui să fac acum. Cum te-aș putea opri? Chiar nu vezi ce se află în jos? Nu cred că eşti atât de prost, încât să îți testezi calitățile de înnotător pe furtuna asta. Apa agitată probabil îți-ar veni de hac într-o fracțiune de secundă.

Prind curaj și, cu o frică ce îmi face picioarele să tremure, mă apropii de tine. Nu îmi dau seama ce tot faci, stănd aici și privind în jos, însă acum este mult prea terifiant să asist la o posibilă tragedie. Fără să stau pe gânduri, mă apropii și mai mult și îți ating mâna ce strâng cu forță balustrada de fier.

În ciuda ploii reci și a frigului, simt instantaneu căldura pielii tale, iar dacă nu aş sta pe o suprafață mare pe pământ, mi-aș pierde cu siguranță echilibrul și eu aş fi cea care ar cădea în apa întunecată.

În secunda în care te întorci brusc spre mine și îți întâlnesc ochii negri și fioroși, înlemnesc. Îmi îngheț limba, iar în minte îmi vine câteva rugăciuni. După privirea ta, sunt destul de sigur că înainte de a sări, ai cam vrea să mă arunci și pe mine, doar aşa, ca să testezi impactul căzăturii.

Mă dau câțiva pași în spate și acum simt cum tot corpul îmi este electrocutat de privirea ta mult mai blandă. Nu m-am așteptat totuși la o aşa privire și nu reușesc să înțeleg ce faci. Te întorci cu totul spre mine și văd că abia reușești să te ții de balustrada subțire, din cauza vântului puternic. Tot ce pot să fac este mă uit pierdută la tine. Sunt vrăjită de ochii tăi întunecatați, dar îmi scutur imediat capul când văd cum buzele tăi se mișcă și încerci să îmi spui ceva.

Nu reușesc să înțeleg nimic din cauza potopului. Serios că îmi vine să îmi blestem picioarele, pentru că în loc să fugă naibii de aici, ele pășesc hotărâte spre tine.

— Ce cauți aici? reușesc să îți înțeleg tipatul și mă apropii și mai mult, fără să știu ce fac sau de ce fac asta.

— Aș putea să te întreb același lucru, tip spre tine și privirea tăi se îmblânzește și mai mult.

Respir oarecum ușurată, dar tot trebuie să mă înjur pentru că nu plec de aici. O persoană instabilă care ar fi în stare să facă un asemenea lucru, poate fi periculoasă, iar eu chiar mi-o caut cu lumânarea.

— Ești bine? mă întrebi mult mai încet acum, însă distanța foarte mică dintre noi îmi permite să îți aud perfect vocea groasă.

Rămân uimită de întrebarea ta, iar câteva momente nu sunt în stare să îți răspun. Tu tocmai voiai să sari de pe podul ăsta și mă întrebi pe mine dacă sunt bine? Totuși, nu sunt. Am lăsat-o razna, pentru că am avut curajul să cobor din mașină și să încerc să fac pe salvatoarea.

— Nu eu stau atârnată de balustrada unui pod și naiba știe ce urmează să fac, îți spun și vocea îmi tremură în ultimul hal, dar nici măcar eu nu știu dacă de frig sau de spaimă.

— Ti-e frig, constați imediat și reușești să mă uimești încă o dată.

— Aia e mașina ta? mă întrebi, în timp ce ochii îți fug spre ea.

Dau ușor din cap. Mii de scenarii mi se formează în minte. Deja îmi imaginez că ăsta e doar un truct de-al tău și că mă voi trezi abandonată și cu mașina furată.

— Vrei să intrii în ea și să pleci? Te rog.

Sunt la un pas de a o lua la sănătoasa, însă ultimele tale cuvinte îmi blochează complet picioarele și probabil am înnebunit în acest moment, dar mă apropii de tine. Îmi vine să îmi trag palme din cauza cuvintelor ce se pregătesc să îmi iasă pe gură.

— Doar dacă vii cu mine, îți spun și încruntătura de pe fruntea ta mă sperie teribil.

Ce tocmai am spus? Cred că tie ar trebui totuși să îți fie frică de mine. O necunoscută care apare de nicăieri, tocmai te-a invitat în mașina ei. Cred că toți îngerii s-au adunat acum și discută igozirea mea.

Începi să râzi, iar acum chiar mă surprinde reacția ta. Un criminal în serie nu ar reacționa aşa nu? Sau ba da?

— Sunt puțin cam ocupat acum, îmi spui cu acel zâmbet frumos pe buze și te întorci iar cu fața spre apă.

Fiorii de pe șira spinării mă fac să tremur, însă nu ploaia sau frigul sunt de vină. Ci tu. Cuvintele tale, privirea ta, vocea ta și simplul fapt că vrei să faci o nebunie curată.

— Nu o face! tip ca o desperată și mă apropii din nou.

Îmi pun mâna peste a ta. Încă o dată mă îngrozește căldura pe care o simt în tot interiorul meu. Îți întorci doar capul spre mine și rămân complet fără aer în plămâni când fața ta este atât de aproape de a mea. Si deși par o nebună acum, tot ce îmi doresc este să reușesc să te conving pe tine, străine, să nu sari. Îmi doresc să știu ce te-ar putea împinge să faci aşa ceva și, mai ales, îmi doresc să simt în continuare căldura atingerii tale.

— De ce? șoptești, deasupra buzele mele.

Îmi pierd gândurile pentru câteva momente, pentru că acum eşti incredibil de aproape de mine și nu găsesc nicio explicație pentru faptul că pur și simplu nu o iau la goană. Pentru faptul că încă mai sunt aici și nu am de gând să plec fără tine.

„De ce?”

Întrebarea îmi răsună neîncetat în minte și, după privirea ta, ar cam trebui să găsesc cât mai repede un răspuns.

Res înca în mașină.

— Pentru că o să mori? îți răspund cu o altă întrebare, pentru că, sinceră să fiu, și eu mi-aș dori să știu de ce nu m-am intors înca în mașină.

Aș fi putut să fiu acasă la ora asta, dar acum că mă gândesc la asta, poate prefer să îmi petrec timpul în mijlocul nopții, într-o ploaie torențială, încercând să conving un străin să nu facă o prostie. Prefer un străin în locul tatălui meu și a soției sale false. Nu știu ce spune asta despre mine însă, dacă răspunsul este unul care m-ar deranja, nu vreau să îl afli. În schimb, zâmbetul care înflorește pe o parte a feței tale, mă amețește complet.

— Nu mi-e frică să mor, vine imediat răspunsul tău, pe care cumva nu m-am aşteptat să îl primesc.

Mă îngrozesc când te apleci și mai mult deasupra apei adânci. Îți muți privirea de la mine la apă, în jos, spre golul care doar mă sperie și mai tare atunci când mă gândesc la el. Pentru o fracțiune de secundă, în fața ochilor, te văd sărind. Un fior rece, de groază, pornește de pe șira spinării și nu se oprește decât atunci când ajunge în vârful degetelor de la picioare, iar eu aproape tremur. Sper ca picioarele mele să nu mă trădeze și să îmi susțină greutatea în continuare.

— Mie îmi este, îți răspund, încercând să îți distrag atenția.

— De ce? mă întreb, cu uimire în glas.

Râd triumfător în sinea mea, pentru că tocmai ce te-am făcut pe tine, străine ciudat, să te întorci cu totul spre mine și să nu mai privești golul întunecat.

Deși îmi este teamă că ai putea aluneca oricând din cauza apei ce îți curge pe mâini, sunt mult mai liniștită acum că am reușit să îți captez atenția, oricât de puțin.

— Mi-e frică de veșnicia ei. A morții, îți răspund, iar tu te încrunți ușor.

Pari că te gândești la răspunsul meu, încercând să îl înțelegi.

— Câteodată, o aluzie la dispariția noastră e destinată să rectifice eroarea eternității, îmi răspunzi serios.

Mă privești fix, iar modul în care te uiți la mine este mult prea intimidant. Din locul în care mă aflu nu pot să îți disting culoarea ochilor. Or fi albaștri ca marea? De un verde crud? Întuncați precum ciocolata amăruie?

Îmi vine să mai fac câțiva pași spre tine, doar ca să te pot studia mai cu atenție, însă nu știu ce impresie îți-am făcut până acum și nu vreau să crezi că sunt complet sărită de pe fix. Poate nu ar trebui să îmi fac prea multe griji, pentru că tu ești cel care atârnă de balustrada podului, într-o seară cu ploaie torențială, însă eu sunt cea care a oprit mașina și a vorbit prima.

— Profund, dar doar asta încerci tu să faci? Să dovedești că eternitatea are erori? te întreb confuză, reununțând să mă mai întreb care este culoarea ochilor tăi.

Oricare ar fi, scăparea din ei mă intimidează teribil de tare.

— Nu, doar citam pe cineva care a spus asta. Nu încerc să dovedesc nimic. Acum, poți să pleci, te rog?

— Îți-am spus care este condiția mea, îți răspund imediat și sunt pornită să te conving să încetezi cu toată prostia asta.

— Ar fi mai bine dacă ai pleca, pentru că nu vrei să vezi asta. Apreciez că ai făcut această oprire și ai avut curajul să vorbești cu un străin care își dorește să sară ca un nebun de pe un pod, dar nu vei reuși să mă convingi cu nimic. Serios că mai bine ai pleca, nu mă cunoști.

Rămân pe poziție și nu știu dacă să iau ultimele cuvinte ca pe o amenințare. Au sunat ca una, dacă e să mă iau după frustrarea din tonul tău și faptul că aproape ai mărât cuvintele. Într-adevăr, nu te cunosc și nici măcar eu nu știu de ce am coborât din mașină, când puteam foarte bine să îmi văd de drum și probabil aş fi fost acasă. Însă acum e mult prea târziu ca să mai pot să plec. A fost mult prea târziu din secunda în care te-ai întors și îți-am întâlnit privirea.

— Si dacă pot? te întreb.

Începi să râzi și nu pot să neg faptul că dezamagirea pune stăpânire pe mine. Și totuși, oricât de penibil aș arăta acum, trebuie să recunosc că ai un râs colorat, profund, iar în aceste secunde pari un simplu băiat cu care doar stau de vorbă, nici-decum unul cu gânduri sinucigașe. Te analizez câteva secunde și încerc prin ploaia torențială și întuneric să îți ghicesc vârsta.

Acum câteva secunde încercam să îți ghicesc culoarea ochilor, iar acum mă întreb căți ani ai. Ceva sigur s-a stricat în mintea mea, dar nu e ca și cum vreau să fac asta. Nu e ca și cum mi-am propus de dimineață ca astăzi să împiedic pe cineva să se sinucidă.